

PHẦN 3

Buổi sáng, Lam Tuyên vừa dừng xe để vào nơi làm việc thì bị một anh chàng gọi giật lại.

- Này cô ơi...

Tưởng anh ta gọi ai nên Lam Tuyên không dừng lại mà cố bước đi luôn.

- Cô ơi.

Anh nắm ghi đông xe kéo lại.

- Xin cho tôi hỏi thăm!

Lam Tuyên giật mình:

- Ôi anh làm sao vậy.

- Tôi...tôi..

Người thanh niên ấp úng.

- Tôi...tôi muốn hỏi thăm. Hỏi thăm gì chứ?

Tôi tên là Lập Thanh.

Nghoảnh mặt đi nơi khác Lam tuyên nói cộc lốc:

- Kệ anh chứ!

- Tôi muốn làm quen với cô!

Vô duyên vô cớ giữa chừng xin làm quen.

- Anh ta điên chắc. Nghĩ vậy Lam Tuyên càng thêm gay gắt:

- Anh điên chắc, vì có ai ngờ ý làm quen suồng sả như vậy đâu.

Trước lạ sau quen mà cô!

Lam Tuyên nghiêm nét mặt:

- Nhưng tôi không thích cái kiểu làm quen như vậy.

Lập Thanh hơi nghiêng đầu nhìn cô:

- Vậy cho tôi xin lỗi!

- Lỗi gì mà xin. Chỉ xin làm ơn buông tay cho tôi đi vào Lập Thanh cười cầu hòa.

- Còn sớm mà cô. Chưa trễ đâu mà sợ! Lam Tuyên lắc đầu, giọng mai mỉa:

- Tôi đâu có sợ trễ giờ mà tôi chỉ sợ phải đối diện với con người mất lịch sự như anh thôi.

Lập Thanh, lặp lại:

- Tôi mất lịch sự!

- Đúng vậy!

Lập Thanh cười rồi nhìn thẳng vào mắt của Lam Tuyên.

- Vậy còn cớ thì sao?

- Tôi thì đâu có sao?

Lời nói chuyện của cô đó.

Tùy theo đối tượng mà mình có cử chỉ nói chuyện riêng.

- Thật sự cô không thích cuộc nói chuyện này.

- Dĩ nhiên rồi. Người biết tự trọng thì không nên để người khác khó chịu vì mình.

- Gật gù Lập Thanh nói:

- Cô nói chuyện nghe hay lắm. Nhưng rất tiếc người đẹp như cô mà tiếp chuyện với người quá kiêu cách như vậy.

Lam Tuyên đột ngột hỏi:

- Anh là ai?

- Lời cô hỏi có muện không?

Nhăn mặt Lam Tuyên lắc đầu:

- Thật ra tôi muốn biết anh là ai?

Hơi nghiêng người nhìn cô, Lập Thanh nhướn mày:

- Tên thì tôi đã nói rồi còn gì?

Mím môi Lam Tuyền nói một cách dứt khoát:

Tôi thấy anh nên buông xe tôi ra. Nếu không tôi sẽ nghĩ sai về anh đó:

- Cướp xe hay trấn lột giữa ban ngày.

Lam Tuyền cắn răng:

- Người gì đâu ma lì lợm chịu không thấu.

Anh ta hơi chau mày, nhưng rồi vẫn giữ vẻ thản nhiên trở lại:

- Tôi muốn làm quen với cô nên mới lì lợm vậy đó!

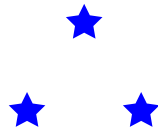
Lắc đầu, Lam Tuyền nghĩ trong đầu phải tìm cách chấm dứt câu chuyện này mới được, nói rồi cô gỡ tay anh ta ra:

- Làm ơn buông tay ra giùm đi, tôi phải vào thôi!

Lập Thanh đành buông tay ra nhưng anh vẫn nói:

- Tôi hứa sẽ còn gặp cô nữa đấy?

- Không nói không năng gì Lam Tuyền dắt xe đi thẳng vào trong. Cô lằm bằm trong bụng. Hôm nay thật xin xỏ.

Buổi chiều, hết giờ làm việc, cô cho xe chạy vào hướng siêu thị định mua thêm chút thức ăn nữa thì.

- Sao trùng hợp vậy?

Ngước lên bốn mắt nhìn nhau hơi ngoảnh mặt lại đi nơi khác Lam Tuyền hậm hực:

- Lại là anh nữa à? '

Lập Thanh cười cười:

- Quả là tròn mà nhỏ hẹp hả Lam Tuyền!

Trố mắt ngạc nhiên nhìn ạnh Lam Tuyền hỏi:

- Sao anh lại biết tên tôi?

Anh ta cười cười vẻ đắc thắng:

- Chuyện đó có gì khó đâu.

Lam Tuyền địnhM đi, thì Lập Thanh đã gọi lại:

- Khoan, làm gì mà vội thế?

Tôi không có thời gian để nghe anh tán gẫu nữa đâu.

Lập Thanh nói nhanh:

Tôi chỉ có nhã ý mời cô ly nước.

Ngoảnh mặt đi, Lam Tuyền hơi lạnh lùng:

- Cám ơn tôi không khát.

Lập Thanh nói như năn nỉ:

Tôi thành thật mời cô đấy!

- Tôi cũng thành thật từ chối! Và cũng thành thật mong anh đừng theo quấy rầy tôi nữa.

Thêm bạn thì bớt thù mà Lam Tuyền!

- Không thàm nói chuyện với anh ta Lam Tuyền bỏ vào siêu thị, không khí mát lạnh làm cô dễ chịu hơn.

Lam Tuyền mừng thàm là anh ta không có đi theo mình.

Mãi mê mua đồ, ngắm đồ một cách say mê, Lam Tuyền giật mình khi nhìn đồng hồ, đã hơn năm giờ cô lật đật đen quay tính tiền rồi đi nhanh ra xe:

- Hả, đồ ai đã treo lộn qua xe của mình rồi.

Nhăn nhó vì lo trời tối, mà ai nham lẫn một cách yô ý thế này.

- Lúc ấy điện,thoại lại reo, có lẽ là mẹ đây:

- Alô! Con.

- Tôi đây mà!

- Lại là anh nữa sao? Tôi đâu có nợ nần gì anh đâu mà anh cứ phá tôi hoài vậy!

- Thôi về đi cô bé! Sắp tối rồi đó.

- Nhưng...

Anh ta cúp máy, có nghĩa là những thứ này là của anh ta. Nhìn quanh quất, chẳng biết tính sao, trời thì cũng đã tối. Cô biết thế nào về nhà mẹ cung mắng. Còn mấy thứ của nợ này thì làm sao đây.

- Đâu có nhiều thời giờ mà tính nên Lam Tuyên đành phải mang nó về nhà.

Một lát sau rồi cô cũng về được tới nhà. Ôi hay! Nhà tối quá chẳng ai thấp đèn cả.

- Có lẽ mẹ đi chơi, còn Mỹ Xuyên...

Vào được nhà Lam Tuyên việc phải làm trước tiên là ghim nồi cơm điện và bắt đầu làm thức ăn.

Bà Vạn Phúc từ trên lầu lù lù đi xuống. Làm cho Lam Tuyên giật cả mình:

- Ôi kia mẹ!

Bà ngồi xuống chiếc ghế, lời lẽ hơi đanh lại:

Tan sở con đi đâu đến giờ mới về hả?

Lam Tuyên mấp máy đôi môi:

- Dạ con vào siêu thị mua thêm ít thức ăn.

- Hừm, từ đó ra siêu thị bao xa chứ hả?

- Dạ con...

Bà lại hần hộc:

- Cô định bỏ đói cả nhà này hay sao?

Lam Tuyên chột hỏi:

- Còn Mỹ Xuyên đâu mẹ?

- Hỏi nó làm gì? Chẳng lẽ nó xuống đây nấu cơm dọn dẹp cho cô à?

Lam Tuyên cắn nhả:

- Chị em trong nhà thì nó phải giúp con một tay chứ!

- Sao hả? Vất vả lắm rồi à?

- Kia mẹ...

Tròn mắt nhìn bà, Lam Tuyền không khỏi ngạc nhiên khi nghe mẹ gọi mình là cô nưà chứ.

- Cô có tiền thì hãy bỏ ra mượn người làm đi!

Mở to mắt nhìn mẹ, Lam Tuyền chấp chối:

- Kia mẹ, sao mẹ lại nói vậy. Lương tháng nào con cũng đưa cho mẹ đủ cả mà.

Bà nhìn Lam Tuyền hỏi:

- Vậy còn hôm nay, tiền đâu mà cô mua nhiều đồ như vậy hả?

Lam Tuyền đáp một cách thành thật:

- Dạ, do con lãnh tiền làm thêm giờ đó mẹ.

- Hừ, chứ chẳng phải là con cắt xén tiền lương sao?

- Dạ con không dám!

Nhìn mấy gói quà mà Lập Thanh mua được gói cẩn thận bà nhìn nó trân trân.

- Còn những thứ này là của ai?

Lam Tuyền cuống lên:

- Dạ đây là những thứ người ta tặng cho con.

Cười nhạt, bà Vạn Phúc mai mỉa:

- Đồ tặng ư! Hay cô cắt xén tiền để mua rồi về đây bảo là đồ tặng.

Rom róm lệ, Lam Tuyền chẳng hiểu sao mẹ mình thái độ như vậy. Mình chỉ về trễ một lúc thôi mà. Lẽ nào mẹ lại giận đến như vậy, nghĩ thế Lam Tuyền cúi đầu:

- Con xin lỗi mẹ!

- Về việc gì?

Cón về trễ nên nấu cơm trễ xin mẹ tha thứ.

- Chuyện ấy tôi bỏ qua, còn mấy thứ này cô tính sao?

Lam Tuyền cố giải thích:

- Dạ của người ta tặng cho con thật lòng đó mẹ!

Chỉ nói vậy thôi rồi bà bỏ lên lầu.

Lam Tuyền nhìn theo túi thân, cũng là con mà sao mẹ đũa thương đũa không như vậy.

Lát sau cơm nước xong dọn lên bàn. Lam Tuyền mang các thứ quà mà Lập Thanh cố tình bỏ lại, gậy rắc rối cho mình bỏ vào phòng rồi đi mời mẹ xuống ăn cơm.

Nhưng bà Vạn Phúc không mở cửa mà chỉ nói vọng ra:

- Tôi no rồi, không ăn đâu:

Lam Tuyền năn nỉ:

- Con xin mẹ, mẹ đừng giận con. Ra ăn cơm đi mẹ!

- Cô ăn một mình đi.

Lam Tuyền vẫn năn nỉ:

- Đừng mà mẹ, mẹ làm vậy sẽ bệnh đó.

Im lặng Lam Tuyền biết có năn nỉ cũng vô ích thôi. Cô lặng lẽ để rơi nước mắt. Lặng lẽ ăn cơm một mình.

Hai hôm sau, ông Vạn Phúc đi làm về. Thấy Lam Tuyền ngồi ủ rũ sau nhà, ông ngạc nhiên hỏi:

- Sao con lại ngồi ở đây?

Lam Tuyền ngó ông bằng cặp mắt đỏ hoe.

Ông lo lắng:

- Có chuyện gì sao con? Mũi lòng , Lam Tuyền càng nắc to hơn:

- Cha.. con...

- Nào có chuyện gì con hãy nói cho cha nghe Lam Tuyên gục vào tay ông tâm tức khóc:

- Nhưng xin cha hãy nói thật cho con nghe nhé!

Nhìn con lạ lắm, ông Vạn Phúc gật đầu:

- Được rồi, con hỏi đi!

Ngước mặt nhìn ông, Lam Tuyên hỏi:

- Con có phải là con ruột của cha mẹ hay không?

Nhìn con trân trân mà không nói, thái độ của ông làm cho Lam Tuyên hơi lo lắng:

- Cha, cha nói đi!

- Sự tình ông bật cười:

- Sao lại hỏi kỳ vậy. Con là con của cha mẹ chứ con của ai?

Lam Tuyên lắc đầu:

- Con không tin đâu, vì theo con thấy...

- Thấy làm sao?

- Con .... Con..... . .

Ông vuốt ve Lam Tuyên:

- Đừng nghĩ như vậy. Mẹ cha luôn yêu thương con đó mà. Có lẽ do mẹ con bực mình điều gì đó thôi!

Nhưng Lam Tuyên vẫn lắc đầu cô nói như âm ức:

- Lẽ nào mẹ lại có thể bực mình rồi mọi chuyện lại trút lên đầu con như vậy?

Ông Vạn Phúc thoáng chút thay đổi trên mặt ông:

- Vậy sao?

Sợ cha lại buồn, nên Lam Tuyên thủ thỉ:

- Có lẽ chỉ có cha là người thương yêu con nhất mà thôi!

Ông nhìn con gái như ghen lời:

- Vậy sao?

Ông Vạn Phúc biết con gái mình thông minh và hiểu lí lẽ liền ông sợ nó sẽ cảm nhận ra được điều gì đó trong ông, nên lắc đầu giải thích:

- Cô lẽ do cha đi làm ăn nít có ở nhà đó thôi.

Lam Tuyên nhìn ông một cách chăm chú:

- Cha đi làm vậy chắc là vất vả lắm ông cười rồi bảo:

- Chuyện làm ăn của cha chỉ dùng trí mà Lam Tuyên nói như người hiểu biết:

Dùng trí còn ảnh hưởng nhiều hơn đối với việc lao động, chân tay đó cha.

Hiểu ý nên ông gật gù.

- Vài năm nữa cha sẽ chuyển công việc làm ăn về đây.

Sáng mắt nhìn ông, Lam Tuyên vui vẻ hỏi:

- Thật không cha.

Già rồi chi muốn được gần gũi vợ con thôi.

Lam Tuyên ôm cánh tay cha lắc lắc:

- Cha nói thật nghe! Cha về đây là con lắm.

Nhận thấy được điều đó trong lòng con gái, ông thấy nhói nhói tim mình.

Mỹ Xuyên từ ngoài cho xe chạy thẳng vào sân, bóp kèn inh ỏi.

Lam Tuyên bước ra. Đã bí Mỹ Xuyên cự nự ngay:

- Bộ chị điếc sao mà không nghe tôi bóp kèn chứ!

Lam Tuyên tròn mắt nhìn em, cô ngạc nhiên:

- Sao em nói với chị giọng đó?

Hất hàm Mỹ Xuyên lớn giọng:

- Vậy rồi sao?

- Mỹ Xuyên, em học cái thói đó ở đâu vậy?

- Cô trả lời cộc lốc:

- Mặc tôi?

Mỹ Xuyên đi thẳng lên lầu. Nhưng hi ông Vạn Phúc gọi giật hải:

Mỹ Xuyên! Con đứng lại đó!

Hơi khựng lại, Mỹ Xuyên kêu lên trong lòng.

- Trời đất! Vậy là rắc rối to rồi. Cha về hồi nào mà mình chẳng chịu để ý gì hết! Kẹt rồi! Cô đành quay lại:

- Cha, cha về hồi nào vậy. Xin lỗi do con không thấy cha.

Ông im lặng nhìn cô một cách nghiêm khắc.

- Con đi đâu mà giờ này mới chịu về.

Xem đồng hồ, Mỹ Duyên cãi:

- Mới hơn mười một giờ mà cha!

- Hừm, với con đêm nay vậy là còn sớm lắm phải không?

Bị hổ một câu, Mỹ Xuyên chống chế:

- Dạ không, mọi khi con về sớm lắm mà.

Vừa nói cô vừa ngó Lâm Tuyền một cách nghi ngờ. Lâm Tuyền hiểu điều đó nên âm thầm lắc đầu. Nhưng Mỹ Xuyên chẳng thèm nhìn mà nói tiếp:

Cha đừng tin những lời ai nói cả ông biết cô ám chỉ Lâm Tuyền nên gằn giọng:

- Con đừng có nghĩ quấy cho người khác. Hôm nay cha thực tế nhìn thấy thôi.

Nhưng Mỹ Xuyên vẫn bướng bỉnh:

Thực tế con đã biết rồi. Xin cha khỏi giữ bí mật làm gì?

Ông Vạn Phúc rất bực mình về thái độ của con gái, ông bực mình nói:

- Con thật là quá quắt. Với cha mà con van có thể nói chuyện như vậy sao?

Mỹ Xuyên vẫn bướng:

- Con nói vậy có gì đâu mà cha bảo không ông lắc đầu, rồi than thở:

- Chẳng biết mẹ con dạy con kiểu gì nữa.

Mỹ Xuyên nhìn ông như chẳng có gì là sợ phải, nhà này chỉ có mẹ là thương yêu con mà thôi.

Ông vạ Phức trách:

Bởi vậy con mới ra nông nỗi vậy đó Mỹ Xuyên không thèm nghe, cô chạy lên lầu tìm mẹ.

Ông Vạ Phức giận đến nỗi không đứng được Lam Tuyên vội nói:

Mỹ Xuyên thật là quá, xin cha đừng giá em can làm gì?

- Con... .

Nhưng ông ghen lời, không nói được.

Lam Tuyên biết được điều đó. Nên cô không nói gì thêm. Cô rót cho ông ly nước rồi lẳng lẳng về phòng mình...

Từ hôm ấy, Mỹ Xuyên dở chứng, cô ùng ùng ôm mùng mền và đồ đạc sang phòng khách mà ngủ:

- Tờ nay phòng ai nấy ngủ nhé!

Ngạc nhiên, Lam Tuyên hỏi em:

- Sao lại vậy? Em giận chị hay sao?

Mỹ Xuyên quắc mắt nhìn chị:

- Giận chị mà đủ à, tôi hận chị thì có.

Lam Tuyên giật mình:

- Tại sao em lại nói chuyện với chị như vậy?

Mỹ Xuyên hậm hực:

- Từ nay việc ai nấy làm. Chuyện của tôi chị không được mó vào.

Nhưng chị có làm gì để em phải giận như vậy?

Mỹ Xuyên nạt ngang:

- Đủ rồi tôi không muốn nghe chị biện minh đâu. Nắm tay kéo em lại, Lam Tuyền xìu giọng nói:

- Em quay vào đây ngủ đi đừng làm vậy chị đau lòng lắm.

- Giả tạo?

- Cô dùng dằng ôm đồ đạc trở đi.

Lam Tuyền bắt lực chỉ biết đưa mắt ra mà nhìn.

Nghĩ sao cô vội chạy đến phòng mẹ:

- Mẹ ơi! Mẹ còn thức không?

Tiếng bà Vạn Phúc vọng ra:

- Có chuyện gì không?

Lam Tuyền ảm ức nói:

Tự nhiên Mỹ Xuyên ôm đồ ra phòng khách ngủ hà mẹ.

Bà chưa kịp nói thì ông Vạn Phúc đã lên tiếng:

- Hãy mặc nó, đi ngủ đi!

Lam Tuyền do dự.

- Nhưng mà ... ngoài ấy lạnh lắm!

Tiếng bà Vạn Phúc như khó chịu với cô:

Hai đứa lại gây gổ với nhau. Con là chị mà chẳng chiều em gì hết!

- Biết có nói thêm cũng chỉ nhận được sự cay đắng của mẹ, nên Lam Tuyền đành quay vào phòng mình.

Sáng sớm dậy chuẩn bị bữa điểm tâm. Lam Tuyền mới phát hiện Mỹ Xuyên không có ở phòng khách. Cô chạy tìm khắp nơi mà không thấy Lam Tuyền đành chạy lên lầu tìm mẹ.

- Mẹ ơi, mẹ...

Bà Vạn Phúc ló đầu ra tỏ ý bức bối:

- Con làm gì mà rống lên dữ thế?

Lam Tuyền cố nuốt cái buồn vào trong mà nói:

- Dạ sáng sớm con không thấy Mỹ Xuyên đâu cả.

Hơi giật mình bà Vạn Phúc hỏi:

- Đã kiếm khắp nơi chưa?

- Dạ rồi, nhưng cọn chẳng thấy đâu cả.

Ông Vạn Phúc giận lắm nên nói:

Nó muốn kiếm cách ra ngủ riêng ngoài phòng khách đó thôi.

Bà Vạn Phúc nhìn Lam Tuyền như soi mói:

- Có lẽ nó không chịu nổi một áp lực nào đó.

- Em muốn nói áp lực gì hả?

Phẩy tay bà chống chế:

- Thì em chỉ nghĩ vậy thôi.

ông Vạn Phúc bước ra, ông nói với Lam Tuyền:

- Con đi làm việc của mình, mọi chuyện con khỏi phải lo.

Lam Tuyền nghe lời cha, cô trở lại xuống bếp, lòng không khỏi thắc mắc. Đường như giữa cha và mẹ có vấn đề gì đó không thể nói ra.

Buổi trưa, tại nơi làm việc của mình. Diệu Nguyên bê luôn hai hộp cơm vào. Cô thở hắt hắt, rui than phiền:

- Chẳng hiểu sao hôm nay em mệt như ra luôn vậy.

Lam Tuyền nhìn cô bạn lo lắng nói:

- Hay là em bị bệnh. Nên đi khám cho chắc.

Diệu Nguyên lắc đầu từ chối.

- Em không đi đâu. Em là chúa sợ chích thuốc nhất đấy!

Lam Tuyền lắc đầu khuyên:

- Có sợ cũng phải khám đi. Đừng để bị nặng chữa không kịp đâu.

Nhưng Diệu Nguyên đã bày cơm ra. Cô giục:

- Nhanh lên mi, cơm nguội ăn không ngon đâu!

Lam Tuyên ngồi vào bàn ăn. Diệu Nguyên nhìn chăm chăm vào cô:

- Dường như mi cũng không được khỏe.

- Đêm hôm này mình không ngủ được.

Diệu Nguyên tò mò lẫn lo lắng:

- Sao vậy? Lại có chuyện à?

Vừa ăn Lam Tuyên vừa kể:

- Chẳng hiểu sao, Mỹ Xuyên em của mình đòi ra ngủ riêng.

- Trời đất, chẳng lẽ có vậy mà mi cũng buồn.

Lam Tuyên tâm sự.

- Chị em mình từ nhỏ đã ngủ chung nhau đến tận bây giờ.

Diệu Nguyên gật gù:

- Ít nhiều gì cũng đã thành thói quen rồi.

Bởi vậy ta mới buồn.

- Hay cô ấy giận mi.

Mím môi, Lam Tuyên lắc đầu:

- Ta đâu có làm gì để nó phải buồn chứ.

Diệu Nguyên lại khuyên:

Hay là cô ấy muốn mình có thế giới riêng biệt của mình.

Thở dài Lam Tuyên gật gù:

- Có lẽ là mi nói đúng.

Diệu Nguyên cười:

- Nếu đúng thì mi nên ăn nhiều một chút để lấy lại sức khỏe.

Lam Tuyên lắc đầu:

- Làm sao mà mình ăn hết nổi bao nhiêu đây.

Diệu Nguyên dọa:

- Nhưng ăn bỏ mứa thì tội lắm à?

Lờm bạ, Lam Tuyên phàn nàn:

- Biết vậy sao mi còn mua nhiều như thế?

- Cười hì hì Diệu Nguyên nói một cách dễ thương:

- Tại vì ta thấy mi gầy nhom, nước da lại xanh xao nữa.

Nghe bạn nói Lam Tuyên giật mình đưa hai tay lên xo má:

- Thật hả?

- Chứ chẳng lẽ ta đùa với mi:

Lam Tuyên chống chế.

- Có lẽ do ta thức khuya quá đó thôi. Hai người đang vui vẻ thì Tuấn Sang bước vào:

- Chà hai cô ăn mà nói chuyện vui vẻ nhỉ? Vốn không ưa gì anh nên Diệu Nguyên nói luôn:

- Chả lẽ ăn cơm mà khóc à?

Khác với Diệu nguyên, Lam Tuyên mỉm cười nói với anh:

- Anh ăn cơm trưa rồi à.

Tuấn Sang thấy dễ chịu khi nói chuyện với Lam Tuyên:

- Vâng!

- Vậy sao anh không về mà trở vào đây.

Tuấn Sang cười cười rồi nhìn Diệu Nguyên:

-Anh tưởng LamTuyên ở lại một mình. Nên muốn quay lại để nói chuyện chơi.

Diệu Nguyên nghe khô cả họng vì tức:

- Vậy anh muốn nói có tôi là thừa chứ gì?

- Cái đó là do cô nói đó nghe?

Lam Tuyên cười nhìn hai người giảng hòa:

- Thôi đi, mỗi người bớt một câu cho vui.

Diệu Nguyên hát mặt:

- Chỉ tại anh ta kiếm chuyện thôi mà.

Lam Tuyên nói vui:

- Xem ra giữa hai người có vấn đề rồi nghe.

Diệu Nguyên lắc đầu:

- Chẳng có vấn đề gì cả. Mình với anh ta khắc tính nặng lắm, Tuấn Sang gật gật đầu.

- Có lẽ là như vậy!

- Hừm! anh còn chọc tức tôi nữa hả.

Thấy tình hình hơi căng thẳng nên Lam Tuyên đề nghị:

- Hay là tụi mình đi hát Karaoke đi!

Tròn mắt, Diệu Nguyên nhìn Lam Tuyên hỏi lại:

- Thật không!

- Hừ ta biết mi là con mọt ca hát mà.

Diệu Nguyên cười ngất, cô đính chính:

- Người ta nói là con mọt sách chứ ai lại nói là con mọt hát bao giờ.

Lam Tuyên hỏi Tuấn Sang:

- Còn anh thì sao vậy?

Nếu hai cô không chê thì tôi tháp tùng cùng đi với.

Diệu Nguyên ra điều kiện:

Nhưng anh cũng phải góp phần đó!

Vì ngạc nhiên Tuấn Sang nói:

- Được thôi!
- Không phải là hát suôn đâu nghe.

Tuấn Sang vờ nhăn mặt.

- Vậy còn làm gì nữa.

Đưa tay ra hiệu xoa xoa tay Diệu Nguyên hỏi:

- Chịu không?
- Ừ chịu.
- Vậy thì đi!

Trên đường đi, Lam Tuyền hỏi Diệu Nguyên:

Lúc này mi nói vậy là sao hả?

Túm tít cười, Diệu Nguyên đáp nhỏ:

- Anh ấy phải trả tiền, là bao trọn gói hôm nay.

Kêu lên Lam Tuyền tỏ ý không bằng lòng:

Ôi làm như vậy coi sao được chứ!

Diệu Nguyên xoa tay:

Anh ta chịu rồi mà, mi lo làm gì chứ!

- Làm vậy ta thấy thiệt thòi cho anh ta. Hay ba người cùng nhau trả.

Diệu Nguyên phản ứng:

- Không được, hãy để cho anh ta tự trả đi.

Kề tai bạn nói nhỏ:

- Mi chẳng chịu để ý đến người ta mà lại...
- Ấy là chuyện khác mi đừng gom vào một chuyện chứ!

Tuấn Sang chạy trước, anh cho xe tấp vào quán karaoke rồi ra hiệu cho hai cô tấp vào. Lam Tuyền nói nhỏ:

- Vào đây mình chỉ nghe thôi nhé!

Diệu Nguyên chu môi:

- Ai lại làm thế chứ. Mọi người hát mi chỉ đóng tai nghe thôi sao?

Lam Tuyền bật cười:

- Đúng vậy mi muốn nói gì ta cũng chịu. Bởi ta đâu có biết ca hát gì?

- Hừm, mi định giấu nghề ư?

Vào được tới nơi, Lam Tuyền gật đầu.

- Họ trang bị cũng rất hiện đại.

- Mi chưa đến đây lần nào ư?

- Đúng rồi!

- Vậy sao lúc này mi lại đề nghị đến đây?

Lam Tuyền ngân ngữ.

- Bởi vì ta muốn giảng hòa giữa hai người mà thôi.

Trề môi, Diệu Nguyên phản ứng:

- Mi làm một việc dư thừa rồi. Với ta và anh ấy là hai đối tượng khó gần nhau.

- Xi, mi làm như kẻ thù không bằng.

Tuấn Sang chọn xong bài hát rồi đưa cho Diệu Nguyên:

- Cô chọn đi!

- Cầm líp chọn đưa cho mình Diệu Nguyên lắc lư cái đầu:

- Có bài mà mình thích không nhỉ?

Lam Tuyền nói với cả hai:

- Hai người hát chung một bản cũng được vậy?

- Không, ta không có hát chung anh ta được đâu?

- Tại sao?

- Ta nói không là không đừng có hỏi.

Tuấn Sang đứng lên, anh nói:

- Tôi sẽ hát một mình. Còn hai cô tìm bài đi.

Tuấn Sang bắt đầu hát.

Tiếng của anh trầm và áp áp vô cùng.

Diệu Nguyên hơi ngẩng đầu lên nhìn. Trời đất! Anh ta hát cũng hay nhỉ. Khều Lam Tuyền một cái, Diệu Nguyên nói khe:

- Xem ra đâu có thua gì Trường Vũ:

Lam Tuyền cười cười:

- Mi chịu khen người ta rồi hả?

- Hay thì nói hay vậy mà.

- Diệu Nguyên hát cũng hay lắm.

Cuối cùng hai người cũng hát chung một bài.

- Xin mời cô hát một bản được không?

Ngẩng đầu lên, Lam Tuyền ngạc nhiên:

- Là anh à?

Lập Thanh cười cười:

- Cô nhận lời mời của tôi chứ?

Lắc đầu Lam Tuyền từ chối:

- Xin lỗi tôi không biết hát.

- Không biết mà sao cô lại vào đây!

Lam Tuyền hát mặt:

- Bộ không biết hát là không vào đây được sao?

Lập Thanh phân bua:

- Ý tôi không phải là như vậy. Nhưng vào đây là phải hát chứ.

- Còn tôi thì nghĩ ngược lại. Đâu ai ngăn cấm người không biết hát vào đây đâu.

- Đúng vậy. Nhưng tôi nghĩ rằng cô biết hát đấy!

- Sao anh tài quá vậy?

- Ai cũng nói tôi như vậy cả.

Nhưng tôi thì nghĩ khác.

- Khác làm sao?

- Tài ở đây là lanh đót, hiểu chứ?

Lập Thanh cũng không vừa anh đối đáp lại:

Nhờ tài lanh mà tôi mới may mắn gặp được cô đấy.

Hát hế bài Diệu Nguyên nói với Lam Tuyền:

- Mi cũng hát một bản đi. Mi biết hát mà.

Nhìn đồng hồ, Lam Tuyền từ chối khéo:

- Đến giờ làm rồi chúng ta về thôi.

Chỉ một cái nháy mắt của Tuấn Sang thôi, Lam Tuyền hiểu ý liền gật nhẹ đầu. Cô bí mật bước ra ngoài.

- Về sao Lam Tuyền?

Hơi bực mình Lam Tuyền hơi gắt:

- Kệ tôi, anh hỏi làm gì?

- Còn sớm mà Lam Tuyền. Hãy ở lại hát thêm đi.

Lam Tuyền không thèm nói cô cho xe chạy đi. Nhưng Lập Thanh đã chạy xe theo anh ta dai dẳng:

- Giận rồi sao. Lam Tuyền.

- Hừm! Ngu sao giận người dung. Tôi không có thói quen đó.

- Vào quán uống ly nước rồi về nhé Lam Tuyền.

- Cảm ơn tôi không khát.

Lập Thanh nói như năn nỉ:

- Đừng vậy mà Lam Tuyên. Hãy xem anh là bạn không được sao?
- Làm sao được khi mà tôi chẳng biết một chút gì về anh cả:

Lập Thanh nhắc nhở:

- Chúng ta đã gặp nhau mấy lần rồi mà.
- Định không thèm nhắc đến chuyện cũ nữa, giờ nghe anh ta nói làm cho Lam Tuyên càng giận thêm:

- Anh có biết là tôi bực anh lắm không?
- Tại sao?

Ngoảnh lại Lập Thanh hỏi tiếp:

- Tôi làm gì cô phải bực mình đến như vậy.

Lam Tuyên phún má:

- Anh còn hỏi nữa hả? Anh có biết hôm ấy tôi về bị mẹ mắng hay không chứ.

- Chuyện cô bị mắng có liên quan gì đến tôi Lam Tuyên nói to:
- Anh theo tôi đi. Tôi sẽ trả lại số đồ mà hôm trước anh đã gửi nhầm.
- Ý đừng làm như vậy kì lắm. Tôi cố mua tặng cho cô đấy!

Ngoảnh mặt đi nơi khác cô bảo:

- Ai thèm nhận chứ!
- Đừng nói vậy mà Lam Tuyên . Tôi chỉ muốn làm bạn với cô thôi mà.
- Nhưng tôi không thích!
- Tôi có chỗ nào không đúng chứ!

Lam Tuyên mím môi:

- Thật tình anh muốn biết lắm hả?
- Đúng vậy! Tôi có gì để cô ghét đến như vậy?
- Là dai dẳng là lì lợm đó biết chưa?

Phi cười Lập Thanh lắc đầu:

- Chuyện nhỏ, tôi sẽ chữa sai ngay.

Còn bây giờ xin anh về cho. Tôi còn phải làm việc.

- Nhưng tôi muốn cô cho cái hẹn.

- Được, tôi hẹn đó.

Lập Thanh cười gật đầu:

- Cảm ơn!

Lập Thanh chạy đi, Lam Tuyên thở phào nhẹ nhõm.

Buổi chiều đi làm về thấy xe của Khải Minh đậu ở trước sân nhà mình. Lam Tuyên hơi ngần ngại. Gặp anh mình biết nói làm sao đây. Nhưng không vào thì không được. Đành mím môi vào nhà cô gật đầu chào khi Khải Minh ngược lên nhìn cô:

- Anh mới đến, anh Khải Minh!

- Vâng, anh vừa mới đến! Mỹ Xuyên ngó chị bằng ánh mắt hằn học:

- Chị về rồi anh có muốn nói gì thì nói đi!

Lam Tuyên nhìn Khải Minh đầy thắc mắc:

- Anh tìm tôi có việc sao?

Khải Minh đùa đùa giọng:

Cũng có chút chuyện, nhưng cũng không quan trọng lắm đâu.

Lam Tuyên vui vẻ nói:

- Vậy anh chờ em một chút nhé. Em sẽ ra ngay thôi.

Lam Tuyên đi rồi, Mỹ Xuyên hỏi nhỏ:

- Anh và chị ấy sao rồi?

Khải Minh lắc đầu, anh bộc bạch:

- Tụi anh chỉ là bạn của nhau thôi.

- Cô giấu niềm vui vào trong, Mỹ Xuyên lắc đầu:

- Em không tin đâu.

- Tại sao?

- Hai người thân thích nhau như vậy em không tin là không thể không có tình yêu.

Khải Minh gật đầu xác nhận:

- Anh thì có chút chút chớ còn LamTuyền thì chưa.

Mỹ Xuyên nói như xo:

- Ôi, như vậy nghĩa là hai người chưa có gì thật.

Khải Minh gật gù:

- Em nói vậy làm gì?

Mỹ Xuyên úp mở:

Nghĩa là các cô gái khác vẫn có quyền yêu anh.

Khải Minh khiêm tốn:

- Xấu như anh ai mà thèm đề ý.

- Hừ, anh lại khiêm tốn rồi. Nếu như anh không có tình ý với chị hai sao anh dám cho em mượn tiền.

Khải Minh vô tư nói:

- Mượn tiền có liên quan gì đến Lam Tuyền chứ.

Chứ không phải vì nể chị mà anh cho em mượn sao?

Khải Minh xua tay:

- Em nói vậy. Anh cũng có thể xem em là hạn của mình mà.

Mỹ Xuyên nhấn mạnh:

- Anh nói đó nha!

- Em sao vậy?

- Em không có gì. Em cảm ơn anh lần nữa việc cho em mượn tiền là vô tư không dính líu đến ai. Khải Minh rất lạ về thái độ của Mỹ Xuyên.

- Thấy vậy thôi chứ anh không hỏi thêm.

Một lát sau, Lam Tuyền xuất hiện trong bộ đồ ở nhà mát mẻ. Cô nhoèn miệng cười với Khải Minh:

- Anh chờ em có lâu không . Khải Minh lắc đầu:

- Có Mỹ Xuyên tiếp chuyện anh cũng không thấy lâu.

Nhìn đồng hồ, Lam Tuyền nói:

- Chuyện gì anh nói đi em còn phải làm cơm cho mẹ.

Thoáng chút ngạc nhiên về chuyện của Lam Tuyền phải làm bếp. Nhưng Khải Minh cũng không tiện hỏi. Và anh cũng nhận thấy sự thay đổi trên sắc mặt của Mỹ Xuyên.

- Anh muốn biết em làm ở đó lương bao nhiêu?

Ngó anh Lam Tuyền lắc đầu khiêm tốn:

- Ít lắm anh ạ!

Khải Minh đặt thẳng vấn đề:

Nếu em muốn hãy sang bên anh mà làm, anh sẽ trả lương gấp đôi.

Lam Tuyền không biểu lộ chút ngạc nhiên nào cô chỉ lắc đầu từ chối:

- Em cảm ơn anh. Làm đâu cũng vậy. Và lại làm ở chỗ cũ sẽ dễ chịu hơn:

Mỹ Xuyên hết cả hồn khi nghe Khải Minh lên tiếng mời Lam Tuyền sang ấy. Thấy chị từ chối Mỹ Xuyên ủng hộ:

- Chị em từ chối anh là đúng thôi. Ai lại ham tiền mà đứng núi này trông núi kia vậy.

Khải Minh triết lí:

- Nhưng thời buổi kinh tế thị trường mà em chỗ nào có nhiều tiền thì ta cứ làm.

Mỹ Xuyên ngó chị rồi nhìn Khải Minh cô lắc đầu:

- Em tuy chưa có nghề nghiệp ổn định nhưng mà nếu chọn thì em cũng như chị hai thôi. Trung thành với những gì mình sẵn có.

Lam Tuyên kêu lên trong đầu. Chẳng hiểu sao Mỹ Xuyên hôm nay nói những câu hay đến như vậy.

- Cô nhìn Mỹ Xuyên gật gù:

- Em nói nghe cũng hay ghê. Em dù sao cũng xin cảm ơn anh đấy Khải Minh:

Khải Minh tỏ ý phật lòng:

- Với anh em đừng nên khách sáo đến như vậy. Anh thật lòng là muốn lo cho em thôi:

Lam Tuyên gật gù cô nhìn anh, nói một cách mập mờ:

- Người khác đang cần anh quan tâm kia kia!

- Là ai?

Tửm tửm cười, Lam Tuyên tỏ ra bí mật:

- Người đó anh hiểu rồi sao còn hỏi em?

Thật tình là anh không biết là cô nào cả.

- Anh giả nai thì có.

Mỹ Xuyên thấy phật ý, cô như muốn gắt lên với chị:

- Là ai thì chị nên nói cho anh ấy biết đi.

Lắc đầu Lam Tuyên vẫn cố tình giữ bí mật.

- Điều này chị muốn để tự mình anh ấy nói ra mà thôi.

Mỹ Xuyên thấy lời chị nói có lí liền gật gù:

- Chị nói cũng phải. Anh nên nói ra thì hay hơn.

Khải Minh nhăn nhó:

- Anh không có thật mà!

Lam Tuyên cười mỉa mai:

- Không có thì thôi anh làm gì mà khẩn trương vậy?

Mỹ Xuyên đứng lên:

- Em phải đi đây! Anh Minh ở nhà chơi với chị hai nha!

Chờ cho Mỹ Xuyên đi rồi, Khải Minh mới nói:

- Sao em cứ mãi lẩn tránh anh như vậy Lam Tuyền.

Lam Tuyền vờ như không hiểu:

- Trốn tránh anh ư, em tại sao phải tránh anh chứ!

- Em biết là anh đeo đuổi em kia mà.

- Em nói rồi, nhỏ Diệu Nguyên rất yêu anh.

- Vậy còn em thì sao?

Lam Tuyền lắc đầu:

- Em thì không hề nghĩ đến điều đó.

- Nghĩ là sao?

Lam Tuyền nói nhanh:

- Là em không thể yêu anh.

- Em đã có người yêu rồi!

Lam Tuyền thần thờ:

- Cứ xem là như vậy cũng được. Nhưng anh muốn biết người may mắn đó là ai?

Lam Tuyền lắc đầu, cô tỏ ra bí mật:

- Điều này em chưa thể nói được đâu.

Khải Minh thở dài:

- Anh đã trễ hơn anh ta một bước rồi sao?

Nhưng mà anh sẽ không bỏ cuộc đâu.

Lam Tuyền mím môi cô như muốn dứt khoát một lần:

- Anh đừng phí thời gian mất công.
- Anh không tin em là người chặt dạ đến như vậy?

Lam Tuyên lại nói:

- Con tim nó có lí lẽ riêng của nó anh ạ!

Thấy không còn gì để nói. Khải Minh đứng lên từ ghế ra về. Biết trong lòng anh không vui, nhưng Lam Tuyên đành phải âm thầm tiễn anh ra về.